

Ældste Patrick Kearon
De Halvfjerds

»Kom til mig med hjertets faste forsæt, og jeg skal helbrede jer«

Vor Frelser er Fredsfyrsten, den store Læge, den eneste ene, som i sandhed kan rense os fra syndens brod.

I aften vil jeg gerne komme med et budskab om trøst og helbredelse for de af jer, som føler sig ensomme eller svigtede, der har mistet freden i sindet eller hjertet eller føler, de har forpurret deres sidste chance. Total helbredelse og fred kan findes ved Frelserens fødder.

Som syvårig dreng på den arabiske halvø mindede mine forældre mig konstant om *altid* at have sko på, og jeg forstod godt hvorfor. Jeg vidste, at skoene ville skærme mine fødder mod mange af de farer, der er i ørkenen som slanger, skorpioner og torne. En morgen, efter vi havde overnattet i ørkenen, ville jeg ud på opdagelse, men jeg gad ikke tage mine sko på. Jeg tænkte, at jeg bare ville tage en lille tur og blive tæt på lejren. Så jeg stak bare i et par klipklappere. Jeg overbeviste mig selv om, at det var sko – en slags sko. Og hvad kunne der desuden ske?

Da jeg gik i det kolde sand – i mine klipklappere – kunne jeg mærke en torneagtig ting gå igennem svangen

på min fod. Jeg kiggede og så ikke en torn, men en skorpion. Da jeg blev opmærksom på skorpionen og indså, hvad der var sket, var smerten begyndt at sprede sig fra min fod og op i mit ben. Jeg greb fat om det øverste af mit ben og prøvede at forhindre smerten i at brede sig og råbte på hjælp. Mine forældre kom løbende til.

Min far slog skorpionen med en skovl, og en voksen ven, som var med på turen, prøvede at suge giften ud af min fod. I det øjeblik troede jeg, at jeg skulle dø. Jeg tudede, da mine forældre bar mig ind i bilen og i høj fart kørte tværs over ørkenen mod det nærmeste hospital, som lå mere end to timers kørsel væk. Smerten i mit ben var sønderlemmende og hele turen troede jeg, at jeg skulle dø.

Da vi endelig kom frem til hospitalet, forsikrede lægen os om, at det kun var små børn og alvorligt underernærede, der var i livsfare ved sådanne skorpionbid. Han gav mig en bedøvelse, som gjorde, at mit ben blev følelsesløst, og at jeg ikke kunne

mærke smerten. Inden for 24 timer havde jeg ikke længere nogle men efter skorpionbidet. Men jeg havde lært en vigtig lektie.

Jeg vidste jo, at når mine forældre bad mig om tage sko på, så mente de ikke klipklappere, jeg var gammel nok til at vide, at klipklappere ikke gav samme beskyttelse som et par sko. Men den morgen i ørkenen så jeg bort fra det, jeg vidste, var rigtigt. Jeg ignorerede det, mine forældre gentagne gange havde lært mig. Jeg havde både været doven og lidt oprørske, og jeg betalte prisen.

Når jeg taler til jer tapre, unge mænd, fædre, lærere, ledere og venner, vil jeg gerne hylde alle jer, som omhyggeligt stræber efter at blive det, som Herren har brug for og ønsker, I skal være. Men jeg vidner ud fra min egen erfaring som dreng og mand om, at det at se bort fra det, vi ved, er rigtigt, uanset om det skyldes dovenskab eller oprørstrang, altid medfører uønskede og åndeligt ødelæggende konsekvenser. Nej, skorpionen var ikke ved at tage livet af mig, men den voldte ekstrem smerte og kval for både mig og mine forældre. Når det handler om, hvordan vi efterlever evangeliet, må vi ikke reagere med dovenskab eller oprørstrang.

Som medlemmer af Jesu Kristi Kirke og præstedømmebærere, kender vi de bud og standarder, vi har indgået pagt om at overholde. Når vi vælger at følge en anden sti end den, vi ved, er rigtig, som vore forældre og ledere har undervist os om, og som Helligånden har vidnet om for os, er det ligesom at gå ud i ørkenens sand i klipklappere i stedet for sko. Så forsøger vi at retfærdiggøre vores dovne eller oprørske opførsel. Vi siger til os selv, at vi ikke rigtigt gør noget forkert, at det ikke rigtigt betyder noget, og at der ikke sker noget rigtig slemt

ved lige at give lidt slip på jernstangen. Måske beroliger vi os selv ved tanken om, at alle andre også gør det – eller gør noget værre – og at det under alle omstændigheder ikke får negative konsekvenser. Vi overbeviser på en eller måde os selv om, at vi er undtagelsen fra reglen og derfor er immune over for følgerne ved at bryde den. Vi nægter nogle gange helt bevidst at »adlyde med nøjagtighed«¹ – som der står i *Forkynd mit evangelium* – og vi holder en del af vores hjerte tilbage fra Herren, og så er det, vi bliver bidt.

Skriften lærer os, at »Herren *kræver hjertet*«,² og vi er blevet befalet at elske Herren og tjene ham »af *hele* [vores] hjerte.«³ Løftet er så, at vi »kan stå ulastelige for Gud på den yderste dag« og vende tilbage til hans nærhed.⁴

I Mormons Bog nedlagde antinefi-lehierne deres krigsvåben og begravde dem i jordens dyb og indgik pagt om aldrig igen at løfte deres våben mod deres brødre. Men de gjorde mere end det. »De blev et retfærdigt folk,« fordi »de nedlagde deres *oprørvåben*, så de ikke mere kæmpede mod Gud.«⁵ Deres omvendelse var så omfattende og dyb, at de »aldrig faldt fra.«⁶

Men husk deres tilstand, inden de omvendte sig: Hvor de, som skriften siger, levede i »åbent oprør mod Gud.«⁷ Deres oprørske hjerte gjorde, at de levede »i en tilstand, der er i modstrid med lykkens natur,« fordi de levede »i modstrid med Guds natur.«⁸

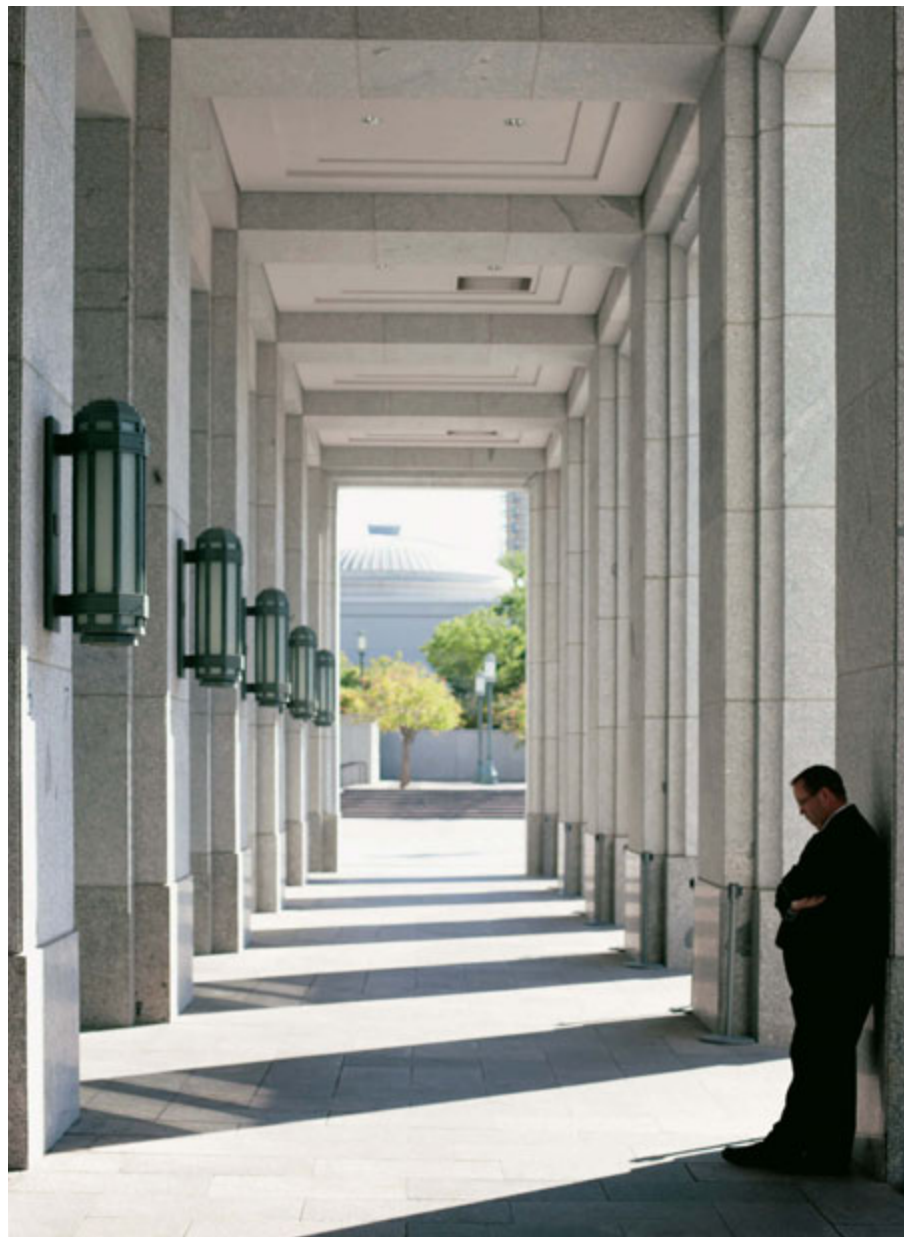
Da de havde nedlagt deres *oprørvåben*, gjorde de sig fortjent til Herrens helbredende kraft og fred, og det kan vi også. Frelseren sagde: »Hvis de ikke forhærder deres hjerte og ikke gør deres nakke stiv imod mig, skal de blive omvendt, og *jeg vil helbrede dem*.«⁹ Vi kan alle modtage

hans invitation om at »vende tilbage og omvende [os] og komme til mig med hjertets faste forsæt, og jeg skal helbrede [jer].«¹⁰

Sammenlign denne mirakuløse helbredelse med det, der sker, »når vi forsøger at skjule vore synder eller at tilfredsstille vor stolthed [eller] vor

forfængelige ærgerrighed ... se, da trækker himlene sig tilbage, Herrens Ånd bedrøves« og da er vi overladt til selv »at stampe mod brodden ... og ... at kæmpe mod Gud.«¹¹

Brødre, vi finder kun helbredelse og lindring, når vi knæler for vor Frelser, Jesu Kristi fødder – den store

læge. Vi må nedlægge vore oprørsvåben (vi ved hver især, hvad det er). Vi må aflægge vores synd, forfængelighed og stolthed. Vi må opgive vores begær efter at følge verden og at blive respekteret og hyldet af verden. Vi må holde op med at kæmpe mod Gud og i stedet give *hele vores hjerte* til ham uden at holde igen. Så kan han helbrede os. Så kan han rense os fra syndens giftige brod.

»For Gud sendte ikke sin søn til verden for at dømme verden, men for at verden skal frelses ved ham.«¹²

Præsident James E. Faust sagde:

»Når vi får lydighed som mål, er det ikke længere et irritationsmoment; i stedet for en anstødssten bliver det en byggesten ...

Lydighed fører til virkelig ægte frihed. Jo mere vi adlyder den åbenbarede sandhed, desto mere frie bliver vi.«¹³

I sidste uge mødte jeg en 92-årig gammel mand, som havde deltaget i mange store felttog under Anden Verdenskrig. Han havde overlevet at blive såret tre gange, den ene gang af en landmine, som sprang under den jeep, han kørte i, og dræbte chaufføren. *Han lærte, at man for at overleve i et minefelt må følge hjulsporene fra det*

forankørende køretøj nøjagtigt. Enhver afvigelse til højre eller venstre kunne være og var ofte dødbringende.

Vore profeter og apostle, ledere og forældre anviser konstant det spor, vi må følge for at undgå ødelæggende slag mod vores sjæl. De ved, at stien er blevet sikkert ryddet for miner (eller skorpioner), og de beder os utrætteligt om at følge dem. Der er så mange ødelæggende faldgruber, som lokker os væk fra sporet. At forville sig ud i stoffer, alkohol, pornografi eller umoralsk opførsel via internettet eller et videospil vil føre os direkte ind i en eksplosion. Afvigelse til højre eller venstre fra det sikre spor foran os, uanset om det skyldes dovenskab eller oprør, kan vise sig fatalt for vores åndelige liv. Der er ingen undtagelse fra denne regel.

Dersom vi kommer bort fra sporet, kan vi ændre os, vi kan vende om, og vi kan genvinde vores glæde og indre fred. Vi vil opdage, at det at vende tilbage til det spor, hvorfra landminerne er ryddet, er en vældig lettelse.

Ingen kan finde fred i et minefelt.

Vor Frelser er Fredsfyrsten, den store Læge, den eneste ene, som i sandhed kan rense os fra syndens brod og stolthedens gift og forandre

vores oprørske hjerte til et omvendt pagtshjerte. Hans sonoffer er uendeligt og omfatter os alle.

Den indbydelse, som den opstandne Kristus gav til nefitterne, da han betjente dem, står stadig ved magt for os: »Har I nogen blandt jer, som er syge? Bring dem herhen. Har I nogen, der er lamme eller blinde eller halte eller vanføre eller spedalske, eller som er krøblinger, eller som er døve, eller som er plaget på anden måde? Bring dem herhen, og jeg vil helbrede dem.«¹⁴

Ingen af jer har forspildt sin sidste chance. I kan ændre jer, I kan komme tilbage, I kan bede om nåde. Kom til den Eneste, som kan helbrede, og I vil finde fred. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. *Forkynd mit evangelium: Vejledning til missionering*, 2005, indersiden af bagsiden.
2. L&P 64:34; fremhævelse tilføjet.
3. L&P 4:2; 59:5; fremhævelse tilføjet.
4. L&P 4:2.
5. Alma 23:7; fremhævelse tilføjet.
6. Alma 23:6.
7. Mosi 2:37; Alma 3:18; se også Morm 2:15.
8. Alma 41:11.
9. L&P 112:13; fremhævelse tilføjet.
10. 3 Ne 18:32.
11. L&P 121:37, 38.
12. Joh 3:17.
13. James E. Faust, »Lydighed – Vejen til frihed«, *Liahona*, juli 1999, s. 55, 53.
14. 3 Ne 17:7; fremhævelse tilføjet.